да напредне в философията и теологията, извън обикновеното четене на Библията, трябва много да са му спомогнали разговорите в училищата за "религия и философия" в манастирите „Санта Кроче" и „Санта Мария Новела". В „Санта Кроче" той можал през францисканците да опознае творбите на мистичната литература и да се възпламени от чудния образ на Асизкия Бедняк; В „Санта Мария Новела", където по онова време бил отец Ремиджио Джиролами, той можал да добие практика в схоластичната философия и да се възхищава, заедно с доминиканската традиция, от великите доктори Алберто Маньо и Тома Аквински. Особено от Тома Аквински той получил засилване на своята наклонност към дълбокия размисъл, към изтънченото и точно съждение, към органичното схващане на всяко знание; наклонност, която у него не е пречила, с чудно и рядко съгласуване, на изблиците на най-гореща вяра и вълненията на чувствата.

През това време душата на Данте се оформи и възпита такава, каквато я знаем от "Пир" и от "Комедията"; това бе дело на дълъг и упорит труд, в помощ на който дойдоха не само започнатите и никога вече непрекъсвани учения, но и изпитанията на живота. Между това свети Тома го запознал с Аристотеля, който, през светлината на християнското откровение, станал за него образец на ум ненаситен в познанието на истината.

Все пак, в периода, който отделя смъртта на Беатриче от участието на Данте в политическия живот /1290-95 /, поетът имал, извън симпатията си към онази красива и мила жена, също и някакво временно отпущане на нравите, сякаш за контраст с предшествуващата скръб и с строгата му ученолюбива дейност. Мъчно е да се отбележи тук някаква точна хронология, но тъй като чувството на поета би се отвратило от една твърде бърза забрава на Беатриче /а "Нов живот" свидетелствува за това/, затова имглежда твърде вероятно, че към 1295 година, когато Данте бе вече отдаден на научните си занимания, пламенната му природа да го е отвела към един интервал от светски живот, който по-късно се стори твърде жалък за строгата му съвест.

Данте си припомня за него в Божествената комедия когато кара Беатриче да му се сърди за тия заблуди:

Quando di carne a spirto era salita
e bellezza e virtù cresciute m'era
fu' io a lui men cara e men gradita;
e volse i passi suoi per via non vera,
imaginando vani beni seguendo falsi
che nulla promessa rendono intera.
Чист. XXX, 127-132

/Когато от плътта във дух се отсвях
и в красота и по сила аз възрастнях,
бях скъпа и любима му не бях.
И тръгна той по пътища лъжливи
да следва образи лъгливи и злощастни,
които го с лъжите своите обещания /

Явно е, че тук се касае за чувствени любовни прищевки, или увлечения, свидетелства за които намираме в стиховете на Данте; защото очевидно към това време трябва да се отнесат поезиите за една жена, която поетът нарича Пиетра, с явен намек за нейната коравост и нечувствителност. В две други стихотворения намираме името парголета, което виждаме и в едно стихотворение за Пиетра; това не ще е някое собствено име; ала е нещо повече от обикновен епитет, който ни кара да предполагаме, че се касае за същото лице, макар с не тъй чувствено подчертаване; тази дума,

*2 pargoletta = девойче

1 Pietra = камък